

[Ingerlise Koefoed]

bedre arbejdsmarkedsforhold, bedre boliger, mere åbne skoler og bedre institutioner, frihed for angst, for undertrykkelse og krig vilde være nok så store kulturpolitiske fremskridt som nok så mange teatre, biblioteker, museer, børnefilm, medborgerhuse og bøger.

Men på de kulturpolitiske områder som på de andre områder er der tale om klassepolitik. Der er tale om, at de, der i forvejen har en del, får mere, og at de, der har lidt, får mindre og mindre. De voksne, der bor dårligst, har den dårligste uddannelse og er mest udsat for arbejdsløshed og for at ende på bistandskontoret, og de børn, der, som det blev sagt i folketingets kulturudvalg forleden dag, går i røjsere året rundt, de har de dårligste tilbud om biblioteker, teatre, film, idræt, leg, steder, hvor de kan være sammen, hvad enten de nu kaldes folkets huse, beboerhuse eller aktivitetscentre.

Dér, hvor kommuner og stat klart underprioriterer kulturtilbuddene, har hele den almægtige kulturindustri med poppladerne, ugebladene, videofilmene, TV-spillene og de enarmede tyveknægte fri adgang til bevidstheden.

Jeg skal ikke stå her og være dommer over dem, der producerer bevidsthedsindustri, selv om jeg godt kan blive meget gal over den kyniske udnyttelse, der bl.a. sker af børn, men jeg skal stå her for at spørge politikerne i folketinget og kommunalbestyrelserne, hvorfor de aldrig har planlagt at gennemføre et kulturfremstød, der kunne nå ud til de dårligst stillede og tage konkurrencen op med det kommercielle, hvorfor man har været så modvillig over for at give netop de kvarterer, hvor der er mest gråt og fattigt, de bedste biblioteksfilialer, de bedste medborgerhuse, de bedste muligheder for amatørteater, de fleste lokalradio- og TV-stationer, de bedste muligheder for at lave video og trykke beboerblade.

Det er den slags prioriteringer, som kulturministeren ikke mindst i en arbejdsløshedstid skulle overveje at opmuntre kommunerne til at foretage, og det er de prioriteringer, man i det hele taget skulle have vægtet tungt, også i de år, der er gået forud for Schlüterregeringen, og hvor den eneste virkelig bevidste og forpligtende lovgivning på det kulturelle område har været den bibliotekslov, som man nu, lige meget hvad kulturministeren mener

om det, både i stat og kommuner er i gang med at demontere.

Vi taler så meget i denne tid om den rigtige udnyttelse af ressourcerne, om systemeksport og om at opprioritere danske i stedet for udenlandske tiltag for at spare på valutaen og for at holde betalingsbalancen i ro. Alle de ting kan vi også godt tale med om, men når man ser på et område som det kulturpolitiske, bliver man lidt i tvivl om sammenhængen mellem teori og praksis, i regeringens adfærd. For det er dog et utåleligt spild af ressourcer at lade 600-700 bibliotekarere – ganske vist uddannede under tidligere regeringer – gå arbejdsløse, mens servicen på bibliotekerne bliver dårligere og de steder i landet, der aldrig har set et ordentligt bibliotek, kan blive ved med at kigge langt i biblioteksvejviseren efter det.

Vi hører klager over BZere og over unge, der opholder sig meget på grillbarer. Vi skal minsandten bevilge penge til politibetjente, der har haft overarbejde på grund af BZ-aktioner, men vi lukker nogle af de steder, hvor børn og unge har holdt meget af at komme: ungdomsklubbernes diskoteker, bibliotekernes musikafdelinger.

Man afskediger arkitekter, man skærer ned på arkitektuddannelsen, mens man planlægger eksport af boligsystemer og byplaner. Betalingsbalancen rammer uddannelses- og kulturområderne jo ikke. Statsunderskuddet rammer de, hvad enten de belaster arbejdsløshedskontoen eller de mere inspirerende og aktive kulturuddannelseskonti.

Jeg skal slutte her – jeg skulle have sagt en lille smule mere, det kan jeg ikke nå, så det skal jeg nok få sagt senere – med på vegne af socialdemokratiet, det radikale venstre, VS og mit eget parti at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget opfordrer regeringen til at sikre en frisindet kulturpolitik, bl.a. ved

at bevare – i samarbejde med amter og kommuner – alsidige, lødige og aktuelle kulturtilbud til alle dele af befolkningen og give mulighed for kulturel selvvirksomhed,

at sikre kunstneres og kulturformidlers uddannelsesvilkår og arbejdsvilkår, bl.a. gennem offentlige opgaver,

at give plads for nyskabende initiativer og